

Hakan Ergül

KRİZANTEME
ADANMIŞ

öyküler

♥
CAN

Hakan Ergül
KRİZANTEME
ADANMIŞ

TÜRK YAZARLARI

Yayın Yönetmeni ve hazırlayan
İlknur Özdemir

Dizgi
Serap Bertay

Montaj
Mine Sarıkaya

Kapak Düzeni
Semih Özcan

İç Baskı
Özal Basımevi

Kapak Baskı
Çetin Ofset

Cilt
ZE Ciltevi

1. basım: Aralık, 2003

ISBN 975-07-0359-6
© Hakan Ergül / Can Yayınları Ltd. Şti. (2003)

Hakan Ergül
KRİZANTEME
ADANMIŞ

ÖYKÜLER

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Hakan Ergül, 1972 yılında Kayseri’de doğdu. Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi Basın-Yayın Bölümü’nde lisans, Sosyal Bilimler Enstitüsü’nde yüksek lisans diploması aldı. 2000 yılından beri Japonya’da Tohoku Üniversitesi’nde Çok Kültürlü Toplumlar Bölümü’nde başladığı doktora çalışmasını sürdürmektedir. ‘Televizyonda Haberin Magazinelleşmesi’ başlıklı yayınlanmış bir kitabı vardır. *Krizanteme Adanmış* ilk öykü kitabıdır. Bu kitaptaki öykülerden üçü, 2003 yılında Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödüelleri’nde öykü ödülünü almıştır. *Hakan Ergül*, öykü çalışmaları dışında resimle de ilgilenmektedir.

“...Siz uyumazdınız. Televizyonun ışıklı mavisi de uyumaz, yatak odamın duvarında gezinirdi gece boyunca. Ben de uyumazdım. Alıştığım aile kılığınızla odama gelir, yorganımı düzeltir, ancak doğuştan ana baba olanların kotarabildiğine inandığım güvenilir fısıltılarınızla geceyi üstüme kapatırdınız. *Uyumuş mu?.. Ben de yatacağım sigaradan sonra... Yarın sen mi erken kalkıyorsun?.. Yok, yok açmadım pencereyi açar mıyım, gece ayaza dönüyor hava... Beni de uyandır o zaman, bugün geç kalıyordum bak az kalsın... Dış kapıyı kilitledin mi?.. Kalma balkonda fazla, soğuk... Bir kokuyu özler gibi özlediğim, bir daha asla koklayamadığım bu fısıltılar, üç kişiden de kocaman bir aile yaratabilmenin tılsımıydılar. Çocukluğumla birlikte yok oldular. Ben yok olmadım... Kaldım...*”

Henüz yazılmamış bir öyküden... Öykü'ye...

İÇİNDEKİLER

Krizanteme Adanmış	11
Rüzgârım İtidalli	25
Sobe	41
Kediler ve İpıslak Şeyler	53
Kaldırım Üstü Kâbusları	69
Dilsiz	83
Dünyanın Bütün Haliç'leri	93
Cezamın Efendisi	113
Dip Öyküler Şehri	123
'Kumsalda Bir Adam' Oratoryosu	133

Krizanteme Adanmış

Kentin güney kilisesinde kullanılmış eşya pazarı kurulacaktı o gün; posta kutumdaki notta öyle yazıyordu. Ayinden sonra şenlik var demekti bu. Nedense, ‘ayini müteakip!’ demek geldi içimden... Aylardır yaşadığım şu sevimsiz odadan taşınacağıım gün yaklaştığına göre o pazara gidip, ‘yeni eskiler’ almalıydım. Oysa hücrelerimdeki yılgnlık, bitli bir pazar ziyareti için ayaklanmayı göze alabilen bedeni mi asla bağışlamayacaktı, biliyordum. Ama olmuştu işte; sabaha karşı laboratuvarından dönüp uyku girmeyen gözlerimi tavana diktiğimde, “Say bakalım, neyin yok senin?” diye soracağıım tutmuştu kendime. Odamda ‘yok’ olanlardan ne çok bulunduğu fark edince de kıpırdamak bile istemeyen bacaklarımı düş kırıklığına uğratmış, o günü, gitmek istemediğim bir kilise pazarına ayırmıştım.

Ama öncekileri kaçırdığıma göre, taşınmadan önceki son fırsattı bu... Makûl olmak gerek. Mutfak malzemem çok fakirdi bir kez. Evin o cephesinden yükselen lojistik destek alarmı, kulaklarımı tırmalıyordu artık. Bulabilirsem, bir kahve takımı alırım, diyordum; tüm akışkanları sürahi büyüklüğünde bir kupadan içmek bıkkınlık vermişti hanidir. Aslında takım olmasa da pekâlâ olurdu; tabaklarıyla birlikte birbirine benzeyen 2-3 fincan neyime yetmiyor. El mikseri de gereksizdi, bulaşık makinesi de.

Masaya konuldu mu bahar havası estiren bir kahvaltı takımı da yoktu örneğin ama 'yoklar listesi'nde de yoktu. Kim geliyordu ki bana zaten. Ha yalnız, Kono-san'ı davet edip de kendi elleriyle şaşimi yapmaya ikna ettiğim uğurlu geceler adına, akan suyu durdurup el yapımı birkaç tabak, sıcak sake için bambu bardaklar bulmalı, wasabi ve soya sosu için minik, estetik kaplar almalıydım.

Pazara bisikletle giderim, diyordum. Fren pabuçlarını yeni takmıştım neyse ki. Giderdim de nasıl taşırdım alacaklarımı? Tabii pazarın sonunda bir 'aldıklarım' çokluğu olursa! Sorardım oradan birine, aynı siteye dönecekler varsa, birlikte küçük bir kamyonet filan belki... Belki.

II.

- Bisikletle geldiğinizi gördüm efendim. Uzak olmalı geldiğiniz yer. Ayinin bitmesine neredeyse bir saat var henüz. Buyrun, buyrun içeri gelin lütfen, yorgunluğunuz geçene kadar ayini izlemiş olursunuz. Size yer göstereyim ben, zahmet verip buralara kadar...
- Çok düşüncelisiniz ama katılmayı düşünmüyorum. Pazar açılacakmış sanırım bugün, onun için gelmişim ben. Yine de çok teşekkür ederim davetinize...
- Öyle mi? Hoş geldiniz efendim... Ayinin bitmesine hayli zaman var; pazar da ayinin yapıldığı salonda açılacak. Nasıl olur bu pazarlar biliyorsunuz, epey yorulacaksınız az sonra... Hem diğer değerli konuklarımız

- da geldiler, içerdeler. Buyrun lütfen, sizi ayinde görmekten mutlu olacağız, buyrun.
- Ama ben ayin için değil, yalnızca...

Yanıtı beklemeden ana salonun kapısını açmak üzereydi:

- Hayır, lütfen! Lütfen... Çok incesiniz ama bakın güneş harika bugün, kilisenin bahçesinde zaman geçirmek istiyorum sakıncası yoksa.
- Rica ederim efendim, anlıyorum, elbette... Buyrun rahat rahat gezin dilediğiniz gibi... Bakın karşıda seralar var, ziyaret etmeyi ihmal etmeyin. Özellikle bahçenin uzak köşesindeki serayı...
- A, evet. Mavi kapılı, küçük olanı, değil mi?
- Evet efendim, nadide örnekler yetişir içerisinde. Kyuşu'dan Hokkaido'ya Japonya'nın her bölgesinden çiçekler göreceksiniz orada. Kilisemizin bahçesi de o seranın çiçekleriyle bezenmiştir. İlgilenirseniz, ikebana için ayrılanlar arkadaki büyük serada bulunuyor. Onu göremezsiniz buradan.
- Merak ettim. Ama fazla zamanım da yok. Hemen girebilir miyim küçük seraya, bir görevli var mıdır orada?
- Hayır!
- Efendim?
- Yani, tabii görebilirsiniz efendim, 'hayır, görevli yok' demek istedim... Ne zaman isterseniz, buyrun. Ayinden sonra ben sizi gezdirirdim ama, anladığım kadarıyla...

Beni bir kilise pazarına gelmeye ikna eden kendime küsmek üzereydim.

- Çok teşekkür ederim, ayine bir başka zaman katılırım.
- Anlıyorum... Seranın çıkışına bitişik ikinci kapıyı gördünüz mü peki, kilise duvarındaki, şu aralık duran kapıyı?
- Ha, evet, görüyorum. Neden?
- İşte o kapı da ayinin yapıldığı salona açılır... Yani gezdikten sonra, dilerseniz oradan da ayine...

Vazgeçmeyecekti. Diğerlerinden bir farkı yok. Japonya'ya geldiğim ilk aydan bu yana her cumartesi, bu yaşlı kadinkilerle aynı kumaştan iki çift gülümseyen göz, özenle kapımı çalıyor, ayak üstü bir vaaz sırasında İncil'in küçük evrenimizi kavrayışındaki sınırsızlığını anlatıyordu bana. Her seferinde söylev, kutsal kitabı birlikte okuma davetiyle sona eriyordu; her cumartesi... Küresel ısınma da nasibini alıyordu bu seanslardan, göçmen sorunu da, -haftasına göre- Taliban da. Bazen konuşma uzadıkça kapı aralığında sıkılıyor, inatla direnip içeri davet etmiyor, ama 'gidin' de diyemiyordum bu retorik silahşorlarına. Asla ve basitçe sevmediğim, ama sevmediğimi yüzlerine asla ve basitçe söyleyemediğim insanlardan bir çift daha işte. Yalnızca bir kez, geçen Eylül ayında köhne yerkürenin İkiz Tıpa'sı yerinden sökülüp de Ötelerin Ötesi enginleri aşip haritayı tam ortasından yırtmaya yeminler ettiğinde, sabırsızlıkla beklemiştim o cumartesinin gelişini, kapımı çalmalarını. Bakalım İncil buna ne diyor, merak ediyordum. Her park eden araba sesin-

de yeniden pencereye koştum. Gelmediler. Uzun bir aradan sonra yaşanan ilk ziyaretteyse gülümsemenin kenarından kıvrılmış olduğunu anımsıyorum. “Sonrası cennet!” demişti yine de daha güzel olanı. “Bakın, işte bu pasajda yazıyor. Tüm bu felaketlerin ardından yüce Tanrı, dünyayı eşsiz bir cennete çevirecek. Yeter ki biz, onun ve kutsal kitabının yolunda, bir arada, dostça ve...” İnanmak, böyle bir şey olmalıydı.

Oysa ben Budist tapınaklarına âşıktım, bilmiyorlardı. Büyük savaşın küllerinden kurulan bu kentin tasarım galerilerini andıran saydam duvarlı, metal doğramadan avangart kiliselerini görmektense, bombaların unuttuğu yüzlerce yıllık tera’ların anlatan bahçelerinde, brahmanların Çin’i geçip Japonya’ya ulaşan nefeslerini, köklü ailelerin entrika dolu öykülerine karıştırıp dinleyebilirdim. Bu toprakların ruhu, bu tapınakların sabırlı çatılarında korunuyordu besbelli. Nereden bilecek bu kilise, bu üniformalı bahçe, bu sevimli, işgüzar kadın!

III.

Ben konuşma uzamadan bahçeye daldım; o, bereketsiz avın ertesinde kıyıya çıkmaya yüksünen kocamış bir balıkçı kırgınlığına sarınıp, ayine döndü.

Bir ucu bahçenin karşı köşesine, kilisenin yan duvarına uzanan mavi kapılı seraya yaklaşırken, bildiğim dinlerin tapınakları geçiyordu aklımdan... Bizi kolumuzdan yakalayıp itaate çağıran mimarileriyle, gerçekliği mutlak bir noktadan kıran aşkın kokularıyla... On bir yaşımda mıydım, ilkokul sonda

da bir dersten çakılabildiğini cümle aleme gösterince, önce babamın kırmızı avcuna toslamış, sonra Amasya yakınlarında bir ziyaret yerine götürülmüş-tüm tez bir umarı bulunsun diye; ilkti hepsi de. Koca memeleri şalvarlarına dayanan oynak kalçalı kadınlarla bir nehri yürüyerek geçmiş, duvarları kale burçlarını andıran bir tekkeye girmiştım. Kulağında ermişlerin mucizeleri. Nehir boyunca elini bırakmadığım genç kadına yaklaşp, usulca, ‘ortadaki tabut gibi şeyin içinde, sarıklı, yaşlı iki amcanın birbirlerine gülümsediğini görür gibi olduğumu’ söylediğimde, başımı ıslak, iri göğüslerinin arasına bastırılmış bulmuştum. ‘Kalbim temiz!’miş.

Yatırları da tapınaklarla birlikte o genç kadının göğüsleri arasında bırakıp seranın kapısını araladığımda, buradaki her şeyin beni beklediği gibi garip bir duyguya kapıldım. Daha ilk adımda, imparatorluk sembolü krizantemlerden olma gösterişli bir sıra, bana katıldığım bir yemeği anımsatmaya yetmişti. Aynı laboratuvarda çalıştığım Toyama-san, birlikte yediğimiz o son yemekte tabakların düzenlenmesini asırlık annesinin usta ellerine bırakınca, yaşlı kadın, ağaç dalları gibi kıvrılan parmaklarıyla büyük tabakların kenarına sarı, kayık tabakların ortasına eflatun krizantemler yerleştirmiş, ardından, yatak odasına çekilerek ölümü beklemişti. Krizantemleri hızla geçtim. Adını bilmediğim açık mavi, kor kırmızı çiçeklerin iki yanda duvar gibi yükseldiği bölümdeydim şimdi. Sera, dışarıdan görüldüğü kadar küçük değildi. İlerdeki dev yapraklılar Kyuşu’ya yakın sıcak bölgelerden, kalın gövdeli sarmaşıklar –yaşadığım kentten değilse– daha kuzeyden olmalı... Özenle birbirinden ayrılan bölümlerde, farklı saksılarda, farklı sıvılarla besle-

nen bu bitkilerden hiçbirini bana tanıdık bakmıyordu. İlk kez kilisenin bahçesinde, sonra da burada görmüştüm çoğunu. Önlerinde aylık bakımları için ayrıntılı birer takvim, dallarından birinde bir tür barkod vardı her çiçeğin. Tavana yakın asılmış cam şişelerden diplerine serumlar uzanıyor, tedirgin etmeden yürüdüğüm dar aralıkta, uzaklıkları hesaplanmış küçük araçlar soludukları havayı nemlendiriyordu. Ne bir minik topak düşmüştü saksılardan, ne tek bir yaprak. Hemen önümde bitiveren bodur bacaklı, plastik sehpanın üzerinde temiz, yeşil bir örtü, içinde irili ufaklı –ama hepsi de yeşil saplıkeskin makaslar, misinalar, kapsüller, süngerler diziliydi... Burada her şey... beni bekliyor gibiydi.

Ağır hastalar için hazırlanmış yoğun bakım ünitelerini andıran sera, sağlaması kezlerce yapılmış bir denklemin koruması altındaydı sanki; hiçbir parçanın yeri değiştirilemez, hiçbir yaprak gördüğünden fazla güneş, emdiğinden fazla sıvı tüketemez. Denklemi bozacak tek bir aptallık, ufacık bir sakarlık zavallı organizmaların çığlık çığlığa yok oluşlarını, belki de fazlasını başlatabilirdi. Sanki bütün bu dev mekanizma, çiçekler iri gözlerini daha da belerterek açabilsinler, boyunlarını her an dik tutup, kollarını daha zarif uzatabilsinler diye değil de, biyokimyasal bir deney için kurulmuştu; kilise, elbette gizli bir laboratuvar olmalıydı. Öyleyse bir tür korku kürüydü gece gündüz beslendikleri ve o kadın da bütün bu düzeneğin bekçisiydi. O kadın ve her cumartesi kapımı çalan diğerleri! Benim mikrobiyoloji uzmanı olduğumu elbette biliyorlardı ve ısrarla beni İncil okumaya çağırımları da boşuna değildi.

Beynimde bu irkilmeler kol gezerken, bana en

yakın saksının serumunu çekivermek geçtiğinde içimden, kollarımda biriken zerrecikleri gördüm. Sehpanın örtüsüyle silmek için uzandığımda makaslardan birkaçı gürültüyle düştü. Mekânın olanca dengesini bozduğum duygusuna kapıldım bir an; ağır bir huzursuzluk, dönüp hızla kapıya doğru yürümemi söylüyordu. Seradan çıkmalıydım... Çıkmalıydım ama bu, o ısrarcı kadınla yeniden karşılaşmak demek olacaktı ki, pazardan vazgeçmeyi yeğledim. Olmaz, pazardan vazgeçemezdim! Bütün bu absürd kurmacayı üreten düşlemimin zembereği iyice gevşedi diye, bu son fırsatı da kaçıramazdım... Makûl olmak gerek. İki hafta üst üste güneşin doğuşunu laboratuvarından izlemenin bir bedeli olacaktı elbette. Şu pazar bitsin, en yakın sake evine gidip deliksiz bir uyku satın alabilecek kadar içmeye, geceyi, kapıda bekleyen modern küfeci taksilerinden birinde kapatmaya kararlıydım.

Ne bu akıllı selim açıklamalar, ne de almam gerekenlerin listesini yüksek sesle yinelemek sakinleştirmeye yetmeyince, her şeyi baştan almaya, 'burası bir sera, bunlar birer çiçek ve ben, kalan yarım saati burada geçirmesi gereken düş budalası bir adamım' telkinini dilime dolamaya başlamıştım. Telkin, kuruntuya fırsat vermedikçe sorun da yoktu. Seranın ortasında, su zerreciklerinin dönendiği ışık huzmesinin kaynağına doğru ilerledim, dizginlenmiş kalp atışlarımla. Normalden daha rahat davranarak, korkunun dilini saçmalığın diline çevirmeye çalışıyordum belli ki. Güneşe açılan aralık pencerenin önünde durdum. Dışarıda görünen yer, bisikletlerin park yerini andırıyordu; başımı uzattım. Benimkinin önüne bir düzine bisiklet daha bırakılmıştı, göremiyordum buradan. Elimle pence-

reyi azıcık daha aralamak istemiştim ki, bir fısıltı uçuştu başımın çevresinde!.. Dönüp sırtımı dev yapraklılardan birine verdiğimde ise yankılandı. Tenimde biriken tüm damlacıkların usulca aktığını duyumsadım. Gözümü tek bir noktaya dikip hareket edenin yerini anlamaya çalışırken, bütün yapraklar, bir sabah içtimasında gibi bana dönmüşlerdi. Bir şeyler söylememi, bir açıklama yapmamı bekliyorlardı. Serum şişelerinden büyük birer damlanın aynı anda düştüğünü duydum bu kez. Fısıltıyla birlikte yeniden, yeniden... Az önce burayı terk etmek yerine, her olağandışılığa bir nedensellik yapıştıran kendimden nefret etmek üzereydim. Seranın giriş kapısına baktım, tek istediğim buradan kaçmaktı. Olmaz, çok uzaktı o kapı. Üstelik az önce yere düşürdüğüm makaslardan birkaçını da göremiyordum, eksilmişler miydi? Hayır, belli ki oradan çıkmazdım. Seranın kiliseye bitişik kapısı daha yakın sayılırdı ve can havlinin atıracadı birkaç adımla oraya ulaşabilirdim sanki. “*Gezdikten sonra, dilerse- niz oradan da ayine...*” Evet, evet, ayin iyi fikirdi; yaşlı kadın haklıydı, onunla gelmeliydim buraya. Her şey bu serada başlayıp bitiyor olmalıydı ve eğer öyleyse kilise, bu kâbustan tek kurtuluş yoluordu. Ama ya değilse... Hayır, bu kez geç kalmamalı, beynimin açıklama bağımlılığı beni tümüyle yok etmeden, aklıma ilk geleni yapmalıydım.

Gerilen kollarımla yaslandığım ağaçsı bitkiyi hızla ittirip, çıkışa doğru soluk almadan koşmaya başladım. Bedenimin bana yardım edecek tüm organlarını yardıma çağırıyor, büzüşen midemle, çekilen hayalarım, açılan burun deliklerimle, kal- kan kaşlarımla koşuyordum o kapıya... Sıklaşan fısıltılara, düşen damlaların tok yankıları karışıyor-

du ve ben, koştukça beni izleyen binlerce gözün önünde ömrün en tükenmez saniyelerini yaşıyordum. Çıkışa yaklaştığımda son birkaç dal daha çıkmıştı önüme. Onları kırarak geçmek zorunda kaldığımda, mideme saldıran panikten kusmak üzereydim artık.

Kapıyı yerinden sökercesine açıp, kendimi kilisenin koridoruna attım. Sessizdi. Ciğerlerimin berbat bir flüt gibi öttüğünü duyabilecek kadar sessiz. Kahrolası lanetli sera, arkamda kalmıştı neyse ki. Sakinleşmeyi beklemeden, ayinin yapıldığı salona doğru yürüdüm. İlerde kalın bir perdeyle sonlanan koridoru, nereden geldiğini bir türlü göremediğim ışık kaynakları, güçlü beyaz spotlar aydınlatıyordu. Yüksek tavandan sarkan gösterişli makramelerin ortasında süt rengi metalden Meryem Ana ikonaları, duvarlarda ayna üzerine işlenmiş diriliş öyküleri vardı... geçerken kendi yüzümü gördüm bu tabloların birinde. Fena ürkütülmüş bir yırtıcıyı andırıyordum...

Koridorun sonuna gelip perdeyi çektiğimde, salonun ardına kadar açık kapısıyla karşılaştım istemeden. Hemen geri çekildim ama çok geçti artık. Ben kalabalığı fark ettiğime göre onlar da beni görmüş olmalıydılar. Gerçi az sonra ayine katılacaksam bunda bir terslik yoktu zaten. Şimdi yalnızca damarlarımın normale dönmesini, yüzümdeki ısırılmışlığın geçmesini beklemeliydim. Papazın uzaktan gelen sesi, iyice tıkanan kulaklarımdan geçerken anlamsız parazitlere dönüşüyordu.

Kalabalığa neresinden daha kolay sızacağımı kestirebilmek için başımı yavaşça perdenin arkasından çıkardığımda, o toplulukta yalnızca bir kişinin, üstelik gözleriyle değil, düpedüz boynunu çevirerek

bana baktığını gördüm. Yaşlı kadın! Hiç şaşırمامış gibiydi beni gördüğüne. O an, yeniden perdenin arkasında saklanmak, oradan uçucu bir böcek gibi kaçabilmek istedim, ama yapamadım. Hiç kıpırdamadan, kusursuzca bana bakıyordu işte! Yüzünde aynı davetkâr gülümseme, elini yanındaki boş sandalyeye koydu, usulca. Bizi gören başkası oldu mu diye kalabalığa bakarken, ön sıralarda Toyama-san'ı gördüm; dingin bir merakla izliyordu vaazı. Demek o da bu kiliseye geliyordu! Bir kez bile sözünü etmemişti oysa.

Parmak uçlarımda çıktım perdenin arkasından. Ama ne yapsam, görünmeden o sandalyeye ulaşamayacaktım; ayine salonun yanlış kapısından girmiştim bir kez. Salonun yürüdükçe tavsayan, ahşap tabanında ilerlerken, yaşlı kadının gözlerime odakladığı bakışlarıyla her adımda bana refakat ettiğini duyumsuyordum. Galiba ondan başka da ilgilenen yoktu benimle. Sırtım papaza dönük, sıranın ortasına doğru ilerlemeye çalıştım. Herkeste garip bir görmezden gelme hali. Dizlerine dokunuyor, ayaklarına basıyordum istemeden ama biri bile dönüp bana bakmıyordu. Ben daha özensiz davrandıkça, gözlerindeki adanmışlık da artıyordu.

Salonun tek boş sandalyesine yaklaştığımda, yaşlı kadın elini çekti; yine usulca. O zaman fark ettim... elinin altında takılmaya hazır bir serum iğnesi, kendi bileğinde sabit bir serum girişi... onun ve yanında oturanların... sonra diğerlerinin de... görebildiğim kim varsa bileklerinden serum lastikleri sarkıyor, lastikler sandalyelerin, sıraların altında birleşip, kanallar halinde bir merkeze doğru ilerliyordu... kadına baktım... yüzü, başka bir seçeneğim olmadığını fısıldıyordu... kâbustan erken

Fotoğraf: ZEYNEP ÖZCAN

Hakan Ergül

KRİZANTEME

ADANMIŞ

"Bugüne dek ezbere bildiği manifestonun kime ait olduğunu idam sehpasına taşımırken unutan bir tutsak gibiydim... ya da çevresindeki dilsiz kalabalığı gördüğünde, ödeyeceği diyetin bir toplumu havaya uçurmaktan değil, düpedüz yalnızlığından kaynaklandığını anlayan bir hain gibi... ya da bu sessizlik içerisinde tutsağı ve haini anlamaktan korkup, marşın sesini daha da yükselterek içindeki düşmanı göreve çağırarak, halkını yüreklendirdikçe coşan ödlekle bir diktatör gibi... İlmeği kendi boynuna kendi elleriyle geçiren sürüngen bir cellat gibi değil yalnızca, kendi bitişini kendi elleriyle ölesiye alkışlayan ve aynı gece yastığıyla asla barışamayacak olan intikam yorgunu bir halk gibi... ya da tarihin insana öğretmediklerini bilen, ama tekmesiyle tutsağa yol vermekten de çekinmeyen bin yaşında bir tarihçi gibi. İnanmayan, ama yerine getiren herkes gibiydim. Kendi cezanın efendisi gibi."

Hakan Ergül'ün, az rastlanır bir dil ustalığıyla ördüğü öykülerinde, mistik bir evrenin eşliğinden içeri adım atarken dönüşü olmayabilecek yolculuklara hazır olmalısınız. Birbirinin içine açılan sayısız kapıdan geçip kendi içinin labirentlerinde kaybolmak isteyenler için bu öyküler. **Krizanteme Adanmış**, etkileyici atmosferi, şiirsel diliyle son yılların en iyi öykücülerinden biriyle buluşturuyor okuru.

Kapakdaki resim: MEL ODOM

ISBN 975-07-0359-6

9 789750 703591

<http://www.canyayinlari.com>